Ontmoeting met een granny

donderdag 21 januari 2016

Anneke Schaap, medewerker van Dorcas, ontmoette onlangs granny Hanijah in Egypte. Het werd een bijzondere ontmoeting waarin goed duidelijk werd hoe groot de impact van het Adopt a granny-programma in het leven van ouderen kan zijn. Anneke schreef er onderstaande blog over. Vanmiddag om 13.40 uur vertelt ze op Groot Nieuws Radio **over deze ontmoeting.**

'Ze is de eerste granny die ik in mijn leven ontmoet. Ik heb hun verhalen vaak gelezen en gehoord van collega's. Vandaag valt mij de eer te beurt om een aantal granny's uit de projecten van Dorcas in Egypte te ontmoeten.

We rijden naar een dorpje achteraf. Over de stoffige zandweg, tussen de ezels door, rijden we het dorp in. We hebben al meer projecten bezocht dus de uitstraling van het dorpje is geen verrassing, maar er rondlopen maakt beelden los uit een ver verleden: kippen en ezels lopen op straat, een kudde geiten kruist ons pad, mensen zitten en staan bij de deur, het stoffige straatje, de huisjes – soms met een raam – afgestreken met gedroogde koeienpoep. De medewerkster van de partnerorganisatie van Dorcas vertelt dat ze in dit dorp 54 granny's helpen. Een daarvan is de 70-jarige Hanijah. Ze wacht ons op in de deuropening. Nieuwsgierige kinderen gluren mee en maken wat meer geluid bij hun spel. Schuchter ontvangt Hanijah ons in haar huis. Het valt me op hoe donker het er is. Een grote houten bank staat tegen de muur. Aan de andere kant van de kamer een bed. Aan de muur hangen prenten van Jezus en andere heiligen. Een keukentje zie ik niet. Hanijah vertelt ons: 'Ik was 33 jaar getrouwd toen mijn man overleed. Hij was altijd boer geweest.' Haar ogen glinsteren in het schrale licht dat binnen valt. Hanijah en haar man kregen samen drie kinderen: twee dochters en een zoon. Hanijah vertelt ons dat ze in andere, omliggende dorpen wonen. Haar zoon heeft vier kinderen. De kinderen komen regelmatig bij Hanijah op bezoek.

Vanuit het project wordt gezorgd dat Hanijah toegang heeft tot de benodigde medische zorg want, zo vertelt ze ons: 'Ik heb problemen met mijn ogen.' Met de nodige medicijnen, maaltijden, voedsel en kleding kan Hanijah zich aardig redden. Hanijah oogt gezond en dankbaar, maar tegelijkertijd eenzaam. Een kleine vrouw die er echt alleen voor staat. De partnerorganisatie van Dorcas bezoekt haar regelmatig en ook is ze zich bewust van het feit dat ze gesponsord wordt – dat iemand uit Nederland voor haar zorgt. Granny Hanijah bezoekt regelmatig activiteiten in de kerk. Deze worden door de partnerorganisatie georganiseerd om ouderen uit hun isolement te halen en om onderlinge ontmoetingen tot stand te brengen. Eén keer in de maand is er een conferentie, elke woensdag zijn er activiteiten en elke dinsdag bezoekt granny Hanijah de vrouwenontmoeting. Naast de regelmatige bezoeken van de partner en de dominee moet dat er mede voor zorgen dat granny Hanijah's bestaan niet 'alleen' is maar dat er mensen zijn die oog hebben voor haar situatie, die voor haar willen zorgen en betrokken zijn.

Lang niet alle granny's kunnen lezen, zo vertelt de partner ons. 'We laten voor de granny's die dat willen tapes komen, waarop de Bijbel wordt voorgelezen zodat ze die kunnen horen.' Een redelijk simpele oplossing. Naast het toegankelijk maken van de Bijbel krijgen de granny's als ze dat willen ook pastorale zorg. En in de kerk werkt men aan bewustwording en het gezamenlijk zorgen voor de granny's.
Mijn ogen glijden door de kamer. De enige luxe in de kamer is het bed. Dat heeft de granny ontvangen vanuit het project. Voor die tijd sliep ze op de grond. Ik zie de grond, die is aangestampt. Niets geen vloerbedekking of laminaat. Deze granny sliep op de grond. Als het gaat over haar bed, straalt ze en ze laat hem ons graag zien.
Onze ontmoeting met Hanijah is ten einde. Ik bedank haar met 'shukkran', ze pakt m'n handen en met tranen in haar ogen vertelt ze dat ze dankbaar is voor de hulp die ze krijgt. Ik weet me geen houding te geven. Ik weet alleen dat deze hulp zo nodig is. Niemand mag in eenzaamheid oud zijn.

Het verhaal van granny Zinaida: brandhout of medicijnen?

Zinaida uit Tula in Rusland is 81 jaar. Ze heeft al een zwaar leven achter de rug. Haar enige zoon werd ziek en overleed al op jonge leeftijd. In 2007 verloor ze ook haar man. Vanaf dat moment stond ze er alleen voor. De conditie van haar huis wordt steeds slechter, want ze is niet in staat om haar huis en de schuur te repareren.
Zinaida voelt zich vaak eenzaam en angstig. In de winter worden de wegen niet sneeuwvrij gemaakt. Doordat ze slecht ter been is, komt ze lopend ook nergens. Er zijn maar vijf huizen in de buurt, de dichtstbijzijnde winkel is tien klilometer verderop en voor de apotheek moet ze 25 kilometer reizen. Voedsel en medicijnen zijn door de winterse omstandigheden voor granny Zinaida dus nauwelijks bereikbaar. Ook is er geen water in de buurt. In de zomer lukt het haar nog wel om de halve kilometer naar de rivier te overbruggen. In de winter, door de kou, lukt dat niet. Om toch water te hebben, smelt ze sneeuw. Zinaida moet rondkomen van een pensioen van 170 euro per maand. Daarvan gaat alleen al 40 euro op aan medicijnen. Er blijft onvoldoende geld over om brandhout te kopen. Om te overleven heeft ze de medicijnen nodig, daarom zit ze in de winter noodgedwongen in de kou.
Dorcas laat Zinaida niet in de kou zitten. Vorig jaar is ze opgenomen in het Adopt a granny-project en toen kreeg ze een grote stapel brandhout van Dorcas. 'Hier ben ik erg dankbaar voor', zegt ze. Ook krijgt ze elke maand een voedselpakket. Ze krijgt bezoek van vrijwilligers, er wordt naar haar omgekeken en krijgt ze hulp bij allerlei klusjes. 'Dit alles maakt het leven voor mij eenvoudiger en minder eenzaam', zegt ze.

Verhaal van granny Lyudmila

Lyudmila (83) maakt sinds de start van dit project in 2003 deel uit van het Adopt a granny-project in Vladikavkaz. Ze heeft een zachtmoedig en zorgzaam karakter en woont alleen, onder zeer eenvoudige omstandigheden. Ze heeft een kleine kamer zonder water, wc of gas. Ze heeft alleen elektriciteit en kookt het water, dat ze moet halen bij de buren, op een elektrisch fornuisje. Al haar vrienden zijn overleden. Nadat haar laatste vriendin overleden was, begon Lyudmila flessen, kleding, voedsel en allerlei ander afval te verzamelen. Ze verkoopt de lege flessen en krijgt daar wat geld voor.
Met zorg zoekt ze de kleding uit, die ze wast en draagt. Zo is Lyudmila ondanks haar armoede een kleurrijke verschijning. Ze is eenzaam, maar ze klaagt nooit. Soms luistert ze naar de christelijke omroep op een oud radiootje dat ze ooit vond. Ze leest het Nieuwe Testament, leeft de Tien geboden na en gaat naar de orthodoxe kerk, dicht bij haar huis.
Af en toe komt ze naar de North Ossetian Mission of Christian Compassion, de partnerorganisatie van Dorcas, voor een dienst. De maatschappelijk werkers van het Adopt a granny-project halen haar uit haar eenzaamheid. Ze is dankbaar voor de preken, het contact en de aandacht. 'Ik ben blij dat ik af en toe deel kan uitmaken van een kerk dankzij de maatschappelijk werkers. Ik vind het fijn om met hen te praten.' Dankzij Dorcas krijgt Lyudmila twee keer per jaar kleding, schoenen, verzorgingsproducten, dekens, linnengoed, huishoudelijke benodigdheden, en brandhout in de winter.